

Ο δικός μου δράκος, ο Γκούμπης

Τον δικό μου δράκο τον λένε Γκούμπη. Του αρέσει να πετάει πάνω από το σπίτι του γείτονα, να γυρίζει γύρω – γύρω και να δαγκώνει την ουρά του, να γκρεμίζει την καμινάδα του σπιτιού μας, και να ρουφάει με το στόμα του την τροφή του, που έχει σχήμα δράκου.

Τον απέκτησα όταν, μια φορά, ξεκίνησα να πάω στο σχολείο με τα πόδια, και βρήκα μπροστά μου ένα κουτί που είχε μέσα έναν μικρό δράκο. Όταν τον είδα, τον λυπήθηκα και γύρισα πίσω να ρωτήσω τους γονείς μου αν μπορούμε να τον κρατήσουμε. Αυτοί δέχτηκαν, και από τότε τον λέμε Γκούμπη.

Του αρέσει να τρώει τα γευστικά γι' αυτόν δημητριακά του, που έχουν σχήμα δράκου, όπως ανέφερα και πριν. Αυτά τα δημητριακά τα τρώει για πρωινό, μεσημεριανό και βραδινό. Μερικές φορές, τρώει και τα μαρούλια που έχω φυτέψει στον κήπο μου.

Ο Γκούμπης μπορεί να ρίχνει φωτιά από το στόμα του, όταν τον χτυπάνε να μην πονάει, να μιλάει τη γλώσσα των ανθρώπων, και να ξέρει πού είμαι ανά πάσα ώρα και στιγμή. Επίσης, είναι κόκκινος και η ουρά του είναι χρυσή!

Φοβάται τα μωρά γατάκια που τον κυνηγούν, τον κύριο Νίμπου τον γείτονα και τα μακαρόνια με κιμά. Μου έχει πει ότι μια φορά, την ώρα που κοιμόταν, του είχε επιτεθεί ένα πιάτο γεμάτο μακαρόνια με κιμά.

Ένα βράδυ, είχε αγριέψει και είχε κάψει τα βιβλία μου.

Γενικώς, ο Γκούμπης είναι μαρτυριάρης. Παλιά, μου είχε πει ότι ο σκύλος του κύριου Νίμπου, ο Μπίλος, του είχε εμπιστευτεί ένα μυστικό: Είχε σπάσει το αγαπημένο βάζο του αφεντικού του, που το είχε φέρει από την Ισπανία.

Αυτός ο μικρός δράκος, αν και σκανταλιάρης, είναι πάρα πολύ καλός και θα τον αγαπώ για πάντα.

**Αλκιβιάδης, 10 ετών,
Αθήνα 26-2-2021**